

PROP DE VOSALTRES

Sembradors d'esperança

Benvolguts diocesans:

La paraula mort està generalment associada a tristesa, sofriment i solitud. Fins i tot els cristians, que tenim clara l'actitud i el consell de Jesucrist davant la mort, necessitem purificar el llenguatge per, en aquest cas, dotar d'esperança el moment final d'aquesta vida. Això mateix s'ha pretès, un cop més, amb el document dels bisbes que es va presentar el dia 4 de desembre de l'any passat a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola.

El document porta per títol: «**Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar l'etapa final d'aquesta vida**». És molt clar i de fàcil lectura. S'ha articulad en forma de preguntes (60) i les corresponents respostes. Són qüestions que molta gent formula i no acaba de tenir una definició precisa sobre aquest tema tan fonamental: la malaltia, la mort, l'eutanàsia, la dignitat personal, les cures paliatives, la responsabilitat dels professionals sanitaris, la voluntat de la família, la fe i la proposta cristiana... el podeu llegir complet a la pàgina web de la mateixa Conferència, a la del nostre bisbat o a la de la Tarraconense. Us serà molt útil per tenir una bona informació, el tema no és només religiós, per fonamentar la vostra opinió i, per descomptat, per enfortir la vostra experiència cristiana.

M'agradaria fer tres precisions. La primera és que el tema es refereix a l'ésser humà en general

i fa referència a una concepció antropològica determinada; no és un assumpte que afecta només als creients o a la pretensió de l'Església d'imposar la seva opinió.

La segona es refereix a la tan repetida llibertat d'expressió en el sentit que tots els sectors socials tenen el dret i el deure d'usar-la. De vegades fa l'efecte per part d'alguns tertulians o de certs articulistes que exhibeixen aquest dret com a fonamental, fins i tot quan ataquen o ofenen els sentiments religiosos dels altres, i tracten de restringir-lo per a determinats grups amb la pelegrina argumentació de coaccionar la voluntat de la ciutadania.

La tercera per insistir que el referit document no és l'expressió d'una lluita contra ningú ni contra res en un moment determinat de la vida de la

nostra societat. És la manifestació rotunda de la veritat cristiana sobre la vida i la mort, permanentment exposada al llarg dels segles per l'Església. Hem estat creats per Déu, la vida és un regal seu, i a Ell confiem el nostre final. «Tant si vivim com si morim, som del Senyor», ens dirà sant Pau (*Rm 14,8*) i que solem escoltar moltes vegades en els funerals de familiars i amics. Ens omple de consol i alimenta la nostra esperança en la vida, després de la mort.

Està clar que cap ésser humà és amo de la vida d'un semblant. Ni el metge que tracta sempre de curar i de tenir cura de la vida que té davant, ni el familiar que, d'una certa compassió, desitja eliminar el sofriment aliè. Ni tan sols un mateix n'és amo per decidir tallar la vida. Cada un de nosaltres vol viure, vol ser estimat i acompanyat en l'etapa de la malaltia i el sofriment. La dignitat de l'ésser humà no és només en l'exercici de la pròpia voluntat perquè, com diuen alguns autors, és irrenunciable, imprescriptible, inviolable. Allò que essent immerescut mereix un respecte i col·loca en certa manera a la resta de la humanitat en situació de deutora. (Cfr. J. Gomá, *La dignidad*).

Que les nostres opinions i sentiments se sustentin sempre en les nostres conviccions i en la nostra fe en el Déu de la vida i de l'amor.

Amb la meva benedició i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Felicitaçió del bisbe Salvador als sacerdots majors de 75 anys

El bisbe Salvador va oferir la tradicional recepció de Nadal als sacerdots i religiosos de la diòcesi majors de 75 anys. A l'acte també hi va assistir el bisbe emèrit, Joan Píris, com un dels homenatjats. El vicari del Clergat de la diòcesi, Mn. Jaume Pedrós va conduir l'esdeveniment i va destacar que «això és un tribut per tants anys de vida al servei de l'Església». Per la seva banda el bisbe Salvador, va afirmar que «fem aques-

ta celebració per donar-nos ànims i dir-li al Senyor que volem servir-lo fins que ens cridi a la seva glòria». El nostre pastor va tenir un especial record pel bisbe Ciuraneta a qui va visitar per felicitar-li les festes. A continuació, el bisbe els va entregar un obsequi i va recordar els quatre sacerdots de la diòcesi que han traspassat recentment. Per la seva part, el bisbe Joan va afirmar que «som grans, però no vells perquè tenim il·lusió i projecte».

En aquest exemplar hi trobareu un número especial amb motiu de la celebració enguany dels 25 ANYS DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE

CERCA DE VOSOTROS

Sembradores de esperanza

Queridos diocesanos:

La palabra muerte está generalmente asociada a tristeza, sufrimiento y soledad. Incluso los cristianos, que tenemos clara la actitud y el consejo de Jesucristo ante la muerte, necesitamos purificar el lenguaje para, en este caso, dotar de esperanza el momento final de esta vida. Eso mismo se ha pretendido, una vez más, con el documento de los obispos que se presentó el día 4 de diciembre del pasado año en la sede de la Conferencia Episcopal Española.

El documento lleva por título: «**Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar la etapa final de esta vida**». Es muy claro y de fácil lectura. Se ha articulado en forma de preguntas (60) y las correspondientes respuestas. Son cuestiones que mucha gente formula y no acaba de tener una definición precisa sobre este tema tan fundamental: la enfermedad, la muerte, la eutanasia, la dignidad personal, los cuidados paliativos, la responsabilidad de los profesionales sanitarios, la voluntad de la familia, la fe y la propuesta cristiana... Lo podéis leer completo en la página web de la misma Conferencia, en la de nuestro obispado o en el de la Tarraconense. Os será muy útil para tener una buena información, el tema no es sólo religioso, para fundamentar vuestra opinión y, por supuesto, para fortalecer vuestra experiencia cristiana.

Me gustaría hacer tres precisiones. La primera es que el tema se refiere al ser humano en general y afecta a una concepción antropológica determinada; no es un asunto que atañe sólo a los creyentes o a la pretensión de la Iglesia de imponer su opinión.

La segunda se refiere a la tan repetida libertad de expresión en el sentido de que todos los sectores sociales tienen el derecho y el deber de usarla. A veces da la impresión por parte de algunos tertulianos o de ciertos articulistas que exhiben este derecho como fundamental, incluso cuando atacan u ofenden los sentimientos religiosos de los otros, y tratan de restringirlo para determinados grupos con la peregrina argumentación de coaccionar la voluntad de la ciudadanía.

La tercera para insistir en que el referido documento no es la expresión de una lucha contra nadie ni contra nada en un momento determinado de la vida de nuestra sociedad. Es la manifestación rotunda de la verdad cristiana sobre la vida y la muerte, permanentemente expuesta a lo largo de los siglos por la Iglesia. Hemos sido creados por Dios, la vida es un regalo suyo, y a Él confiamos nuestro final. «En la vida y en la muerte somos del Señor», nos dirá san Pablo (Rm 14,8) y que solemos escuchar muchas veces en los funerales de familiares y amigos. Nos llena de consuelo y alimenta nuestra esperanza en la vida, después de la muerte.

Está claro que ningún ser humano es dueño de la vida de un semejante. Ni el médico que trata siempre de curar y de cuidar la vida que tiene delante, ni el familiar que, por una cierta compasión, desea eliminar el sufrimiento ajeno. Ni siquiera uno mismo es dueño de sí para decidir cortar la vida. Cada uno de nosotros quiere vivir, quiere ser amado y acompañado en la etapa de la enfermedad y el sufrimiento. La dignidad del ser humano no se asienta sólo en el ejercicio de la propia voluntad porque, como dicen algunos autores, es irrenunciable, imprescriptible, inviolable. Aquello que siendo inmerecido merece un respeto y coloca en cierto modo al resto de la humanidad en situación de deudora. (Cfr. J. Gomá, *La dignidad*).

Que nuestras opiniones y sentimientos se sustenten siempre en nuestras convicciones y en nuestra fe en el Dios de la vida y del amor. Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Ponència sobre acompanyament afectiu a l'IREL

La psicòloga Glòria Montanuy va impartir a mitjans del mes passat la conferència «L'acompanyament afectiu» dintre del cicle que organitza l'IREL aquest curs.

La ponent va començar definint que «acompanyar és fer-se companyia» i va establir que hi ha acompanyament quan «la presència d'una persona afecta l'experiència de l'altre». «És un donar i rebre fent que el camí sigui diferent», va dir. Montanuy va assegurar que l'acompanyament ha de ser afectiu perquè «l'ésser humà és un animal amorós i l'absència d'amor ens fa emmalaltir».

En la mateixa línia va destacar que som animals relacionals, i «totes les persones necessitem acompanyament afectiu». «En un grup que no s'acompanya, serem infeliços i es trencarà el grup i no donarà fruit», va afirmar. Montanuy va explicar les sis condicions per l'acompanyament que esta-

bleix Karl Rogers, que també va establir que qui acompanya ha d'experimentar una comprensió empàtica del que li està passant a l'altre i busca la manera de comunicar aquesta experiència. I per acabar la persona acompanyada rep la congruència, la mirada positiva de l'acompanyant.

Va afirmar també que «a vegades busquem afectivitat en parets o en pous secs». En aquesta línia, va determinar tres etapes per desenvolupar les responsabilitats emocionals: l'esclavatge emocional, la fase antipàtica i la fase de l'alliberament emocional. Va dir que «ben sovint a la vida hem d'iniciar un procés de renovació, de desprendre's de creences, de records i d'hàbits que ens van ocasionar dolor». Per cloure, va afirmar que «gestionar les pors ens ajuda a fer créixer l'autoestima, l'autoestima que surt de l'autoconeixement i de la pròpia realització personal».

Lleida commemora la Setmana de la Bíblia

La nostra diòcesi ha organitzat dos actes per commemorar la Setmana de la Bíblia que està prevista del 26 de gener a l'1 de febrer. El papa Francesc ha establert que el III Diumenge del Temps Ordinari, és a dir el tercer diumenge després de Reis, es dediqui a la reflexió i divulgació de la Paraula de Déu. A Lleida s'han programat els següents

actes: Una pregària bíblica el dimarts dia 28 a les 20 hores a l'IREL, i una sessió explicativa dels tapisos amb tema bíblic que estan exposats al Museu de Lleida. Aquest acte es farà el dimecres dia 29, a les 19.30 hores, a càrrec de la historiadora Carme Berlabé i de la teòloga Mar Pérez. Més informació a la web www.setmanadelabiblia.cat.

Nomenament

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament per tal de suplir la vacant que s'havia produït:

- **P. Dinís Mário Adriano, OM**, nomenat capellà del Centre Penitenciari de Lleida, amb data 01.12.19.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

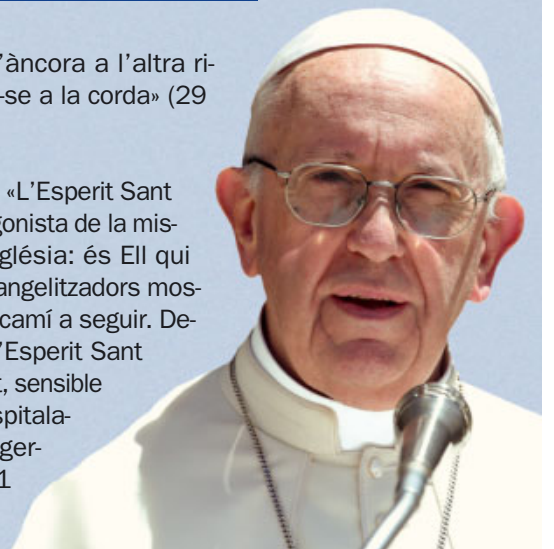
@Pontifex: «S'esdevé missioners donant testimoni amb la vida que coneixem Jesús. És la vida que parla» (26 d'octubre).

@Pontifex: «En aquests darrers dies d'octubre us convido a resar el Sant Rosari per la missió de l'Església avui, en concret pels missioners i missioneres que troben major dificultat» (28 d'octubre).

@Pontifex: «L'esperança és viure orientats cap a la trobada amb el Senyor; és

com tirar l'àncora a l'altra riba i aferrar-se a la corda» (29 d'octubre).

@Pontifex: «L'Esperit Sant és el protagonista de la missió de l'Església: és Ell qui guia els evangelitzadors mostrant-los el camí a seguir. Demanem a l'Esperit Sant un cor obert, sensible a Déu i hospitalari amb els germans» (31 d'octubre).

VIDES DE SANTS (I)

Sant Sebastià

Imatge d'arxiu de la Festa de Sant Sebastià del Pont de Suert

Fou un màrtir romà del segle III. Nascut l'any 256 a la Gàl·lia Narbonense i mort el 287 a Roma. Sant Ambrós, bisbe de Milà (340-397), fou el primer que parlà del sant, emperò el seu relat popularitzat no era verídic. De sant Sebastià hi ha poca informació sobre la seva vida. En trobem informació dins de *Depositio martyrum*, un llistat de màrtirs en el còdex il·lustrat més antic, *Cronologia del 354*. On se'ns glossa que fou enterrat a Via Àpia.

Sebastià era un oficial romà que capitanejava una cohort pretoriana a Roma sota la guàrdia imperial de l'emperador Dioclecià. Fou perseguit durant la Gran Persecució ordenada per l'esmentat emperador contra els cristians i a més exigia que aquests realitzessin pràctiques religioses de caire tradicional. Sebastià fou denunciat per ser cristià i ajudà a tots els que eren perseguits. Gràcies als seus serveis com a soldat lleial, s'havia guanyat la confiança de l'emperador, això va fer que no aixequés sospites de cristianisme. Sebastià arribà a ésser tribú, oficial comandant de les legions. Convertí a nombrosos individus i soldats gràcies a la seva posició, cosa que feu que Dioclecià en assabentat-se d'aquesta empresa ordenés la seva captura i, sobretot, una mort exemplar. Sebastià no feu cas a les demandes de desistiment de l'emperador. Fou lligat en un tronc i atacat amb fletxes fins que els soldats mauritans pensaren que ha-

via mort, posteriorment, abandonaren el seu cos perquè fos menjat per les bèsties. Irene, una dona vídua, va anar per la nit a donar sepultura al cos, en veure que respirava, se'l va emportar a casa seva i el va guarir. Emperò, Sebastià, ja refet, no va fugir, sinó que va presentar-se davant de l'emperador Dioclecià. Allí Sebastià l'acusà de persecució contra cristians innocents. Novament fou detingut. L'emperador empiat ordenà flagel·lar-lo fins a la mort. Definitivament, Sebastià morí dins de l'hipòdrom del palatí. Més tard, el seu cos fou llançat a la Claveguera Màxima de Roma, amb la finalitat que cap cristià pogués recuperar el seu cos per a retre-li sepultura. Aquest era el càstig suprem per a Sebastià. Sortosament, el cos de sant Sebastià fou trobat per una dona cristiana que va rebre un avís premonitori del mateix sant. Finalment, van retre-li sepultura a les catacumbes de Roma, el dia 20 de gener. L'any 367 s'hi construí la Basílica de Sant Sebastià on hi dipositaren les relíquies del sant.

El culte a sant Sebastià fou molt popular al segle XIV de la nostra era. Des del Renaixement és un dels sants més representats. Se l'invocava en temps de la pesta i d'epidèmies. És el patró entre d'altres, d'Alcarràs, Almenar, Maials, El Pont de Suert, Torrebellas, Lleida. La seva festivitat se celebra el 20 de gener, dia del seu enterrament.

Josep Maria Corretger Olivart

REFLEXIONS

Units per una mateixa fe

Suceí durant les passades festes, diumenge al migdia, quan faltaven dues setmanes per a Nadal. Els grans magatzems i les botigues estaven obertes. Pels carrers i les places es movien moltes persones. L'església, que és molt centrada, estava força plena. Als habituals de cada diumenge s'hi afegien persones que havien passat el matí comprant, motivades per les properes festes, i que, abans de dinar, aprofitaven l'avinentsa de l'hora i la proximitat de l'església per anar a missa. Uns minuts abans de l'hora de començar, hi entra un grup nombrós, una setantena de nois d'uns disset o divuit anys. Molts porten la jaqueta del xandall de la seva escola. Són alumnes d'un centre escolar d' Austràlia que estan fent un viatge de final d'estudis. La seva presència desvetlla una certa curiositat entre la concurrència. Són molts i molt joves. El celebrant, també sorprès, pensa que cal donar alguna resposta a aquella situació. Ell no sap anglès, però busca solucions. Aquesta missa és habitualment en castellà. Els recursos informàtics permeten trobar les lectures del dia en anglès, que també són proclamades. A l'hora de l'homília, el guia del grup en fa traducció pràcticament simultània. El grup se sent cada vegada més acollit i integrat i hi participa amb interès. Queda clar en el moment de la pau. D'origen divers, persones diferents, de totes les edats... però una mateixa fe els uneix. El seguiment de Jesús els agermana, un mateix Esperit els mou a viure evangèlicament. El res del parentostre en deixà constància. Escoltaren la mateixa Paraula, la mateixa taula eucarística els alimentà. La comunitat de la missa d'aquella hora els acollí fent-los germans. Tots, Església del Senyor.

Les celebracions de l'eucaristia han de ser espai d'acollida i trobada fraterna per a tothom, molt especialment vers els més joves. Els petits detalls generen aquest acolliment, i també les paraules senzilles, pensades i pregades. El celebrant, les persones que l'ajuden han de vetllar per generar aquests detalls i paraules que fan comunitat. «A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa que ha baixat del cel [...] els qui mengen aquest pa, viuran per sempre» (Jn 6,57-58). Va ser una experiència d'Església per a tothom.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

► Dilluns, 20 de gener. Sant Sebastià:

- Misses en honor d'aquest sant en diferents poblacions. Cal destacar els tres dies que celebren al Pont de Suert. A les 11.30 h el vicari general, Mn. Lluís Sallán, presidirà la missa a la parròquia d'aquesta població. Per la seva part, el Bisbe presidirà l'eucaristia a Maials a les 12 h.
- A les 19.30 h, acte central de la Setmana Ecumènica al Pilar.

► Diumenge, 26 de gener. Jornada de la Infància Missionera.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1S 15,16-23 / SI 49 / Mc 2,18-22]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i màrtir; sant Sebastià, tribú romà màrtir (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dimarts [He 10,32-36 / SI 33 / Jo 17,11b-19]. Sants Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs. (259).

22. ■ Dimecres [1S 17,32-33. 37.40-51 / SI 143 / Mc 3,1-6]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i màrtir a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i màrtir.

23. □ Dijous [1S 18,6-9;19,1-7 / SI 55 / Mc 3,7-12]. Sant Ildelfons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. **Tortosa:** ■ Sant Francesc Gil de Frederic i Sans, prevere i màrtir a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa. Esponsalles de la Mare de Déu.

24. □ Divendres [1S 24,3-21 / SI 56 / Mc 3,13-19]. Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567 - Lió, 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors.

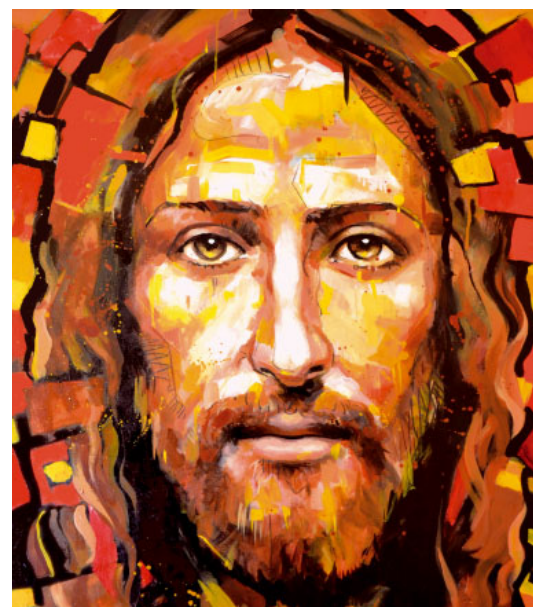
25. □ Dissabte [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de Sant Pau, apòstol, camí de Damasc; sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, verge i màrtir.

26. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 9,1-4 / SI 26 / 1Co 1,10-13.17 / Mt 4,12-23 (o bé, més breu: 4,12-17)]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula (o Pola), viuda i deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

Diumente II de durant l'any (A)

COMENTARI

Qui és Jesús?

Després de celebrar les festes de Nadal ara comencem els diumenges durant l'any en els quals anirem contemplant els fets i les paraules de Jesús. I avui ens preguntem: Qui és aquest Jesús? La primera lectura afirma: *El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble d'Israel.* Però això no sembla suficient encara: *És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.* Més enllà de la interpretació històrica d'aquest «Servent» (que no coneixem massa), és evident que a partir de Crist podem afirmar clarament que ell és el Servent del Senyor, llum de tots els pobles i salvador universal. Aquesta és la presentació de Jesús.

El mateix Jesús és presentat a l'evangeli pel Baptista. *Joan veient Jesús diu: Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món.* L'anyell pot recordar tant els sacrificis que es feien al temple diàriament com sobretot el corder que sacrificaven per Pasqua ja que gràcies a la seva sang, quan eren a Egipte, van ser alliberats de la mort. Jesús, doncs, és el que ens allibera del pecat (és la salvació de què parla Isaïes). També pot ser una al·lusió al Servent de Déu que hem vist en la primera lectura. I al final Joan ens en dona una altra definició: *Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.* Jesús, doncs, és el Salvador, l'Alliberador, la Llum de tots els pobles.

Sant Pau, a la segona lectura recorda la seva crida: *Pau cridat a ser apòstol de Jesucrist i parla als cristians de Corint, cridats a ser-li consagrats en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells.* També nosaltres hem estat destinats com Jesús a ser llum i salvació per a tots els pobles, consagrats nit i dia a Crist i cridats a ser apòstols amb tots els germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,3.5-6)

El Senyor em digué:

«Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.» El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la nova salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

► Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la, ho sabeu prou, Senyor. R.

► Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,1-3)

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sóstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells. Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,29-34)

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué:

«Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel.» Després Joan testificà: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: «Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa és el qui bateja amb l'Esperit Sant.» Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 49,3.5-6)

Me dijo el Señor:

«Tú eres mi siervo Israel, por medio de ti me glorificaré». Y ahora dice el Señor, el que me formó desde el vientre como siervo suyo, para que le devolviese a Jacob, para que le reuniera a Israel; he sido glorificado a los ojos de Dios. Y mi Dios era mi fuerza: «Es poco que seas mi siervo para restablecer las tribus de Jacob y traer de vuelta a los supervivientes de Israel. Te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra».

► Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. / Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides holocaustos ni sacrificios expiatorios; / entonces yo digo: «Aquí estoy». R.

«—Como está escrito en mi libro— / para hacer tu voluntad. / Dios mío, lo quiero, y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu justicia / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios, Señor, tú lo sabes. R.

► Comienzo de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,1-3)

Pablo, llamado a ser apóstol de Jesucristo por voluntad de Dios, y Sóstenes, nuestro hermano, a la Iglesia de Dios que está en Corinto a los santificados por Jesucristo, llamados santos con todos los que en cualquier lugar invocan el nombre de nuestro Señor Jesucristo, Señor de ellos y nuestro: a vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,29-34)

En aquel tiempo, al ver Juan a Jesús que venía hacia él, exclamó: «Este es el Cordero de Dios, que quita el pecado del mundo. Este es aquel de quien yo dije: “Tras de mí viene un hombre que está por delante de mí, porque existía antes que yo”. Yo no lo conocía, pero he salido a bautizar con agua, para que sea manifestado a Israel». Y Juan dio testimonio diciendo: «He contemplado al Espíritu que bajaba del cielo como una paloma, y se posó sobre él. Yo no lo conocía, pero el que me envió a bautizar con agua me dijo: “Aquel sobre quien veas bajar el Espíritu y posarse sobre él, ese es el que bautiza con Espíritu Santo”. Y yo lo he visto y he dado testimonio de que este es el Hijo de Dios.»